

Vedruna de l'Hospital de Granollers

ció de l'Hospital"

es va posar en marxa una escola d'infermeres. L'any 1978 es va crear la Direcció d'Infermeria, on, amb l'ajuda i col.laboració d'altres infermeres, hem estat treballant durant molts anys. Totes les accions formatives i d'altre caire que hem volgut portar a terme hem procurat que estiguessin integrades dins l'estructura del centre. Fins i tot un servei que molta gent trobava a faltar per part nostra com és el servei religiós l'hem volgut fer de manera que estigui totalment contemplat dins l'estructura organitzativa.

Sembla que la vostra Congregació dóna molta importància a la formació?

DS.- És un punt que forma part dels objectius de la nostra Congregació i sempre hem procurat mantenir-lo i adequar-lo a les necessitats dels temps.

Quantes germanes viviu a la Comunitat en aquests moments?

DS.- Ara som nou, de les quals cinc treballem a l'Hospital. De les altres, tres hi realitzen un treball de voluntariat. Actualment, l'Imma, també vedruna, encara que forma part d'una altra Comunitat, segueix treballant amb nosaltres.

Com esteu organitzades a nivell jeràrquic?

FH.- Cada tres anys el govern provincial fa una consulta a les comunitats per veure qui assumirà les funcions de superiora. Aquest període de tres anys pot ser prorrogable com a màxim a sis.

Quines són les funcions de la responsable superiora?

DS.- És la representant de la Congregació davant la Institució i, a nivell intern, la responsable d'animar i impulsar la vida de la Comunitat d'acord amb el projecte provincial de la nostra Congregació.

Quantes germanes vedrunes sou a Catalunya?

DS.- A Catalunya som aproximadament unes 750. La Congregació Vedruna està repartida per tot el món, excepte a Oceania, i reuneix a 2.400 germanes.

Per què vau optar per la vocació religiosa?

DS.- Jo sempre he volgut ser monja. En el meu cas, amb el pas del temps, la meua opció ha anat sent més conscient i més com-

promesa amb Jesús i el seu Regne. La meua primera idea en voler fer el noviciat era ser tota de Jesús i anar a les missions. Vaig entrar al noviciat quan tenia disset anys i aquesta motivació s'ha anat enriquint al llarg del temps.

PC.- Des que era petita vaig viure la vida religiosa de molt a prop; tant jo com la meua família hem estat educades a les Carmelites Vedrunes. Crec que la meua vocació religiosa es va manifestar de molt jove. El procés d'aprofundiment, però, l'he fet dintre de la Congregació. Ara em sento molt més església, i compto amb un grup humà que m'ajuda a tenir-hi una posició concreta, vivint al servei de la gent.

FH.- Com que jo tenia aquesta tirada cap als malalts, em vaig sentir molt bé ingressant en una Congregació que tenia dins del seu carisma l'atenció als malalts i els més necessitats.

Sembla que avui dia hi ha poques vocacions. Com veieu el futur de la vostra Congregació?

PC.- Jo això ho veig a les mans de Déu, perquè sinó, sembla que es pugui acabar. Però no m'inquieta, perquè de la mateixa manera que Déu es va encarregar d'anar a buscar Sta. Joaquina de Vedruna, farà que perdurin els valors de la vida religiosa dintre de l'església. Jo ja faig el que puc col.laborant amb el grup provincial de Pastoral Juvenil, però la resta està a les mans de Déu.

FH.- Són altres temps i potser sí que m'inquieta la falta de vocacions, però la desesperança no condueix a res.

DS.- Jo crec, com ha dit la Pilar, que la vida religiosa continuarà, encara que amb altres formes perquè els temps canvien, però allò que és essencial ha de continuar.

Què us hauria agradat fer i no heu fet?

PC.- És veritat que alguna vegada he pensat que hauria pogut fer més coses, però he estat tan dedicada a la meua feina durant tots aquests anys i m'ha agradat tant fer-ho, que ja ho dono per bo.

FH.- Jo sóc una persona que es pensa moltíssim, massa i tot, les coses abans de fer-les. És així com vaig perdre l'oportunitat, que se'm va oferir fa anys, de fer una experiència en un país del tercer món. Ara ho penso i la veritat és que m'hauria agradat anar-hi. A part d'això, he de dir que la meua vida en comunitat i la meua feina m'han fet sentir molt bé.

DS.- Jo sempre m'he sentit molt lliure i, gairebé sempre, he fet el que he desitjat fer, sempre comentant-ho amb la Congregació. Potser el que m'hauria agradat és viatjar més. La meua primera idea d'anar a les missions va perdre força quan vaig adonar-me que aquí, a Catalunya, a Granollers, hi havia molta cosa a fer.

Les germanes M. Dolors Sitjes, Pilar Castellanos i Fina Hernández.

FH.- Des de molt jove he volgut donar-ho tot als malalts, però la motivació més forta va ser la de trobar-me amb el Senyor i donar-me tota a ell. Ajudant els malalts vaig trobar el camí cap al Senyor. La vida religiosa dintre de la Congregació m'ajuda a créixer, em dona força davant les adversitats i consolida la meua vocació.

Per què vau triar la Congregació Vedruna?

DS.- Perquè la meua família ja hi tenia una relació. La meua mare va estudiar amb elles i el meu pare va tenir una tia vedruna. Sempre em vaig sentir molt atreta per la seva forma d'actuar.

PC.- A mi m'agradava l'estil de les vedrunes. Encara que vaig estudiar infermeria amb les germanes paules, m'agradaven més les vedrunes, que coneixia des de la infància. Era un estil més senzill, menys rígid.